

— Не! Не сж ли тѣзи вратата на кжщата на госпо-
дина Хрисодактила?

— Да, тѣзи. Защо го търсите? той е безчувственень
отъ години.

— Търсимы господжата му. Горѣ ли е?

— Горѣ е. Една минута и ще са върнж.

Презъ отсъствието на слугынята, майката на Мацка
рече на началника на жандармытѣ:

— Молжта да ма оставите азъ първа да поговорж съ
виновната.

— Добро.

— Вый стойте вьнжъ отъ вратата й, и щомъ стане
нужда евявате са. Азъ и Софія трѣба да я видимы първы и
да й говоримы.

Слугынята са върнж и рече:

— Заповѣдайте! госпожата вы чака.

Покачихж са двѣтѣ жены и подиръ тѣхъ жандармытѣ
съ началника си. А слугынята затвори вратата, като са чу-
дѣше за дохожданьето на жандармытѣ.

Първа влѣзе въ стаята на госпожа Хрисодактилица ста-
рата майка на Мацка. Госпожа Хрисодактилица щомъ я видѣ
полудѣ отъ ярость.

— Ты ли пакъ? рече тя презрително и съ ржкодви-
женія които изразявахж отвращеніе и гнѣвъ.

— Да азъ! рече спокойно старата. Но този пжтъ нѣ-
какъ инаква.

— Каква инаква? Казахъ ти веднажъ че не щж да
туриашъ кракж си въ кжщата ми.

— На зла честь не съмъ вече азъ която та търсж
днееъ.

— Тя е полиціята, госпоже, рече, като влѣзе нечака-
но Софія.

— Ты тука ли си Софію?